

ליאור מעין ז"ל

בן תמר ואריק

נולד: י"ג טבת ה'תשכ"ו - 05/01/1966

נפטר: י"ג שבט ה'תשנ"ח - 09/02/1998

בתחילת ינואר 1966, כשבוע וחצי לאחר שכבו נרות החנוכה, נולד בנם הבכור של תמר ואריק, שהחליטו לקרוא לו **ליאור**. כדי להגביר את השמחה והאור בביתם. משפחה צעירה בתחילת דרכם המשותפת, ענף צעיר המסתעף מהגזע האיתן שנטעו שתי משפחות של חלוצים ותיקים שייסדו את קיבוצנו - פולה ומשה מלמוד יבלי"א, הוריה של תמר, לילי ומשה וסרמן ז"ל - הוריו של אריק. כאשר מלאו לליאור שנתיים הצטרפה אליו אחותו הצעירה **נגה**, שהגבירה והעצימה את השמחה והאור.

ובאותם ימים נפתחה בגבולנו המזרחי, המלחמה שנראה כי אין לה סוף, "מלחמת ההתשה" שבאה בעקבות "מלחמת ששת הימים", מלחמה שבמשך שלוש שנים ישנו ילדינו במקלטים לילה אחר לילה.

הרבה שנים אחרי **ליאור ונגה** הצטרף למשפחה **זהר** - בן הזקונים.

"ילדי המקלטים" קראנו לילדי המלחמה ההיא, יחד עם זאת אפשר לומר ששגרת שנות הילדות והנערות של ליאור, עברו עליו כמו על שאר בני כתתו. פעוטון וגן, הכניסה לבית הספר היסודי, שנת מצוות בכתה ז'. בחוברת שיצאה לאור - לסיום שנה זו, כותבים הילדים על המצוות והנושאים השונים שהעסיקו אותם במשך השנה. ליאור כתב על העבודה - כיאה לנכד של חלוצים. ההורים מברכים ומלווים באהבה ודאגה, ונגה, האחיות הצעירות, כותבת שהיא מחכה לרגע שתגיע גם היא לכתה ז', ותוכל להתאמן בנשק (מצוות השמירה וההגנה), לצאת למטווח ולקלוע אל המטרה כמו ליאור.

מתברר שהקליעה למטרה היא אחד הדברים שליאור מאד אוהב, והוא ממש הצטיין בזה, ויש לו גם תעודות המעידות על כך. את הכשרון הזה ירש ככל הנראה מאבא אריק. בכלל כשמנסים לסקור את חייו הקצרים של ליאור, אפשר להבחין בהרבה תכונות טובות שירש מהוריו ומהסבים והסבתות שלו. מאד מסודר, מאד נכון למלא משימות בעבודה ומאד מאד טוב לב ומוכן לעזור.

בסיום כתה ח' מסכמים החבר'ה את חוויותיהם מ - 8 שנות לימוד. בסוף החוברת יש מדור "אנחנו כמשוררים". השיר הפותח הוא של ליאור. חמישה "בתים" בחרוזים קצרים, על שתי ציפורים - שני תוכים יפים שראה, כלואים בכלוב. והוא קונה אותם ומניח על מפתן חדרו כדי לחזות ביופיים, אך לאחר שנתיים מחליט לשחררם ורואה אותם עפים בשמיים.

וזה מזכיר לי את התמונות היפות שצילם ליאור גם באשדות וגם בעת טיולו בחו"ל. אותן עיניים המיטיבות לקלוע אל המטרה, מבחינות ומנצחות בעזרת המצלמה - באנפה אפורה העומדת זקוף על עץ תמר, ציפור ממריאה וגופה משתקף במי הבריכה, נמר חברבורות רובץ בצל ונח מלהט קרני השמש, ופס מבריק שהשאיר אחריו שבלול שחצה את המדרכה. ובעיני, מיוחדות מאד גם שתי תמונות שצילם ביום הכי מעורפל שהיה אי פעם באשדות (בסוף דצמבר 1992). לבקשתי, עשה ליאור הגדלות מהתמונות הללו עבור הארכיון.

בשנים האחרונות ליאור התעניין מאד בצילום, אך כשהצתי לו להיות "הצלם של הארכיון", סירב, והיו לו המון תירוצים למה הוא לא יכול, לא רוצה, לא מעוניין. קודם כל הוא מתבייש להתרוצץ בחדר האוכל ולצלם בזמן המסיבות. הצעתי שיצלם בחוץ, כלומר את נופי הקיבוץ המשתנים עם עונות השנה, את העצים והפרחים ובעלי החיים.. ואז אמר ליאור שהמצלמה שלו איננה משוכללת מספיק, לא ממש מקצועית, והוא רוצה לחסוך כסף כדי לקנות עדשות רציניות יותר. ובקיצור התחמק וחשב שהתמונות שצילם לא מספיק טובות...

בסיום כתה י"ב ולקראת הגיוס לצה"ל ראיין זיו אופיר את הורי וילדי הכתה (חמישה בנים ובת אחת). זיו התעניין עד כמה היו תמר ואריק מעורבים ושותפים בחינוכו של ליאור, במיוחד בתקופת ביה"ס התיכון. ליאור אמר שההורים ידעו מה קורה לו, מה הוא לומד, איזה מבחנים עבר, ושברך כלל הוא "ילד טוב". התלונן על כך ש"בית ירח" לא עונה על הציפיות שתלה בו, שבסיום הלימודים לא איפשרו לו לגשת לבחינות הבגרות, למרות שהיו כמה מקצועות שהיו לו ציונים טובים מאד... ובניגוד לילדים רבים ש"נשברים" ומפסיקים ללמוד ב"בית ירח", ליאור הצהיר שאף פעם לא חשב להפסיק לימודיו. הוא גם מציין את העבודה בבנות שמאד עניינה אותו, והוא רוצה לתרום שם ככל יכולתו. יחד עם זה הוא מעוניין לעבוד גם בענפים אחרים כדי לחוות ולהשוות.

על השאלות לגבי מיקומו ויחסו ב"חברת הילדים" הקטנה, ובמיוחד בכתתו שיש בה רק 6 ילדים, ענה ליאור שאין לו קשר מעמיק עם אף אחד בחברה, ואין אף אחד שהוא יכול לשבת איתו ולדבר על בעיות כואבות. הוא איננו חושש מהגיוס לצה"ל ומהמלחמה (זו שנת 1984 שלאחר מלחמת של"ג), הוא חושש שאולי תהיה לו בעית התאקלמות בצבא, אבל מקווה שהכל יהיה בסדר והכל יגמר על הצד הטוב ביותר. (כך היה באמת, ליאור מילא את כל תקופת השירות הצבאי שלו בחיל התותחנים, ולדבריו המאוחרים יותר, יש לו הרבה יותר חברים בצבא מאשר בקיבוץ).

על השאלה איזה מין ילד הוא ליאור, אומרת תמר, שהיא שמחה שליאור ילד טוב מאד, מתחשב בשאר בני המשפחה, שהוא שתקן מטבעו, לא מספר מה הוא מרגיש וחושב, לא קל לדובב אותו, והיא מאד מצטערת שפעמים רבות מדי, מנצלת החברה הסובבת את טוב ליבו של ליאור.

אריק אומר ומדגיש שוב את טוב ליבו של ליאור, וחושב שזה פוגע בו, כי לא תמיד טוב הלב עוזר במלחמת הקיום. היה מעדיף שליאור יהיה יותר חוצפן ותוקפן, פחות ותרן ושיידע להתעקש ולעמוד על שלו, שידע להילחם יותר על הדברים שהוא רוצה בהם.

ליאור אהב את העבודה בגן הנוי ומצא בה נחמה. שם הרגיש טוב ונוח יותר. הביישנות וחוסר הביטחון גרמו לכך שהיה מאד סגור ועצור, ומאחר ולא מצא לו עדיין בת זוג, הרגיש מאד עצוב ובודד.

בדרך כלל רוב החבר'ה שהיו חוזרים מהצבא לקיבוץ היו עובדים בקושי את השנה ומחכים בחוסר סבלנות כדי שזו תיגמר והם יוכלו להמריא לטיוליהם בחו"ל.

ליאור היה כשנתיים וחצי בקיבוץ עד שהחליט, לאחר היסוסים, רבים לצאת לטיול. לא בער לו, מה יש למהר? חו"ל יהיה תמיד! ובינתיים הוא חש עצמו בטוח יותר באשדות - ביתו, ליד ההורים, האחים, סבתא וסבא. לבסוף יצא וטייל בהודו ונפאל, צילם הרבה, חווה ונהנה, חזר שוב הביתה.

לאחר זמן מה יצא ללמוד וחדל... חש שזה לא מתאים לו... הכאב והעצב הלכו והעמיקו. קצב האירועים בעולם בכלל, בארץ ובאשדות בפרט, נראה לו מהיר מדי. וליאור אהב לעשות הכל בשקט, בנחת, בקצב המתאים לו. אולי חש שאין לו שליטה על חייו, שאינו יכול לכוונם לכיוון שהוא רוצה... איננו יודעים בדיוק מה חשב ומה רצה?

ואולי טוב ליבו היה בעוכריו, או אי היכולת להתעקש ולהילחם על הדברים שאהב ורצה. מי יידע? לפחות רצה לשלוט במותו.

לתמר ואריק - אמא ואבא של **ליאוריק** - כך קראתם לו באהבה רבה. אינני יודעת מה הן המילים המתאימות לנחם אתכם. אני יודעת מהיכרות קרובה אליכם ובמיוחד עם תמר, שאתם הורים נפלאים, חמים ונותנים, שנלחמתם ועשיתם כל מה שיכולתם למען **ליאור**, בדיוק כמו שאתם עושים למען נגה וזהר, למען יגאל החתן, למען עידו ורועי הנכדים הפעוטים שלכם. וכמו שאתם ממשיכים ומטפלים באהבה וסבלנות בהורים הקשישים - סבתא פולה וסבא משה, מקבלים בחום ובאהבה את כל קרובי משפחתכם הענפה.

ואולי תמצאו נחמה במחשבה שעכשיו ליאור כבר לא סובל. עכשיו כבר איננו בודד, עכשיו הוא בחברתם של הדוד אורי וסבתא וסבא לילי ומשה, ולמרות שכבה אורו של ליאור - הבן הבכור, יש לכם המון נגה וזהר, ויהיו עוד ימים של שמחה ונחת.

בתקווה שתמצאו במהרה מנוחה נכונה. לך לשלום לדרךך, ליאור.

אתכם בכאבכם, אוהבת אתכם,

עמליה